

Florin Oprescu

Expresionismul vienez. Reper în formarea lui Lucian Blaga

Etapa vieneză blagiană, un exil autoimpus de necesitatea studiului doctoral, dar și forțat prin natura împrejurărilor războiului, poate fi investită cu o dublă semnificație: în primul rând, la Viena o va cunoaște pe Cornelia Brediceanu, factor catalizator al debutului său liric după mărturiile sale, cea care îi deschide drumul spre poezia și dramaturgia nouă și, în al doilea rând, în mediul vienez va experimenta sentimentul tragic al sfârșitului configurat artistic în manifestările expresioniste.

Expresionismul are pentru Blaga o valabilitate doar teoretică, în timp ce practica artistică i se pare sterilă, lipsită de capacitatea de a instaura o schimbare majoră de atitudine artistică pe care o resimțea ca necesitate imediată. Din reacțiile blagiene putem deduce că expresionismul, în manifestările sale vieneze, îi pare insuficient alimentat de conștiința transcenderii spre absolut și adoptă un individualism atât de acut încât ar bloca accesul la „marea existență anonimă”. În acest context, „boema artistică vieneză” îi dă posibilitatea unui exercițiu estetic din care își va dezvolta un program artistic individual, original, care se va dovedi incapabil de a fi urmat, dar care va păstra inalterat spiritul catalitic ce va acționa asupra generațiilor lirice care îi vor urma în literatura română.